

שיטת הרמב"ם במצוות ספירת העמר

Rambam's Approach to S'firat ha'Omer

(1) ויקרא כג:טו-טז

וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת מִיּוֹם הַבֵּיאֲלֶם אֶת-עֶמְדַת הַתְּנוּפָה שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה:
עַד מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת הַשְּׁבִיעִת תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם וְהִקְרַבְתֶּם מִנְחָה חֲדָשָׁה לַיהוָה:

(2) מנחות סו.

אמר אביי: מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי.
רבנן דבי רב אשי מנו יומי ומנו שבועי.
אמימר מני יומי ולא מני שבועי, אמר: זכר למקדש הוא.

(3) הלכות תמידין ומוספין ז:כב-כה (2)

ב מצות עשה לספור שבע שבתות תמימות מיום הבאת העומר
שנאמר וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמַּחֲרַת הַשַּׁבָּת ... שִׁבְעַת שַׁבָּתוֹת
ומצוה למנות הימים עם השבועות שנאמר תִּסְפְּרוּ חֲמִשִּׁים יוֹם
ומתחילת היום מונין לפיכך מונה בלילה מליל ששה עשר בניסן
כ שכח ולא מנה בלילה מונה ביום
ו אין מונין אלא מעומד (3) ואם מנה מיושב יצא (4)
ד מצוה זו על כל איש מישראל ובכל מקום ובכל זמן (1)
ונשים ועבדים פטורין ממנה
ה וצריך לברך בכל לילה בא"י אמ"ה אקב"ו על ספירת העומר קודם שיספור
מנה ולא בירך יצא ואינו חוזר ומברך

(4) טור א"ח תפ"ט

וצריך לספור מעומד

(5) ב"י שם

וצריך לספור מעומד כ"כ הרא"ש בסוף פסחים וכי מברכי מברכינן מעומד
דת"ר בקמה תחל לספור אל תיקרי בקמה אלא בקומה:

- 1) Since the מצוה of העמר is clearly bound up with the קרבן העמר, why does רמב"ם (contrary to nearly all other ראשונים) consider the מצוה of ספירת העמר applicable in our non-מקדש age?
- 2) Why does רמב"ם omit the מצוה from ספר זמנים and, rather, list it in הלכות תמידין ומוספין (which would indicate that it is part of סדר הקרבנות and thus moot in our day)?
- 3) What is the source for the rule that we *should* stand when counting?
- 4) Why is standing only a *desideratum* and not vital?

(6) דברים יח-ג

וְזֶה יִהְיֶה מִשְׁפֹּט הַפְּהַנִּים מֵאֵת הָעַם מֵאֵת זִבְחֵי הַזֶּבַח אֲסֻר־שׁוֹר אֲסֻר־שֶׁה וְנִתְּן לַפְּהֵן הַזֶּרַע וְהַלְחִיִּים וְהַקֶּבֶה: רֵאשִׁית דְּגַנְךָ תִּירֹשְׁךָ וַיִּצְהַרְךָ וְרֵאשִׁית גֶּזְ צֹאנְךָ תִּתֶן-לוֹ: כִּי בֹו בָחַר ה' אֱלֹהֶיךָ מִכָּל-שִׁבְטֶיךָ לַעֲמֹד לְשָׂרֵת בְּשֵׁם-ה' הוּא וּבָנָיו כָּל-הַיָּמִים: וְכִי-יָבֵא הַלְוִי מֵאַחַד שְׁעָרֶיךָ מִכָּל-יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר-הוּא גֵר שָׁם וּבָא בְּכָל-אֹת נַפְשׁוֹ אֶל-הַמָּקוֹם אֲשֶׁר-יִבְחַר ה': וְשִׂרְתָּ בְּשֵׁם ה' אֱלֹהֶיךָ כָּל-אֲחָיו הַלְוִיִּם הָעֹמְדִים שָׁם לִפְנֵי ה': חֶלֶק כְּחֶלֶק יֵאָכְלוּ לִבְד מִמֶּכְרִיו עַל-הָאָבוֹת:

(7) משנה מסכת זבחים פרק ב משנה א

כל הזבחים שקבל דמן זר אונן טבול יום מחוסר בגדים מחוסר כפורים שלא רחץ ידים ורגלים ערל טמא יושב עומד על גבי כלים על גבי בהמה על גבי רגלי חבירו פסל קבל בשמאל פסל רבי שמעון מכשיר נשפך על הרצפה ואספו פסול נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד נתן את הנתנין למטה למעלן ואת הנתנין למעלן למטן את הנתנים בפנים בחוץ ואת הנתנין בחוץ בפנים פסול ואין בו כרת:

(8) זבחים כג:

ת"ר לַעֲמֹד לְשָׂרֵת מצוה

כשהוא אומר הָעֹמְדִים שנה עליו הכתוב לעכב

(9) הלכות ביאת מקדש ה:ז

וכל העובד והוא יושב חילל ועבודתו פסולה

(10) ספרי עקב פ"ה

לַעֲבֹדוּ זֹו תִּפְלֵה זֹו תִּפְלֵה או אינו אלא עבודה

ת"ל בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך

וכי יש לו עבודה בלב? הא מה ת"ל ולעבדו בכל לבבכם זו תפלה

(11) הלכות תפילה א-ג

מצות עשה להתפלל בכל יום שנאמר ועבדתם את ה' אלקיכם מפי השמועה למדו שעבודה זו היא תפלה שנאמר ולעבדו בכל לבבכם אמרו חכמים אי זו היא עבודה שבלב זו תפלה...אלא חיוב מצוה זו כך הוא שיהא אדם מתחנן ומתפלל בכל יום ומגיד שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך שואל צרכיו שהוא צריך להם בבקשה ובתחנה ואחר כך נותן שבח והודיה לה' על הטובה שהשפיע לו כל אחד לפי כחו אם היה רגיל מרבה בתחנה ובקשה ואם היה ערל שפתיים מדבר כפי יכלתו ובכל עת שירצה וכן מנין התפלות כל אחד כפי יכלתו יש מתפלל פעם אחת ביום ויש מתפללין פעמים הרבה והכל יהיו מתפללין נכח המקדש בכל מקום שיהיה וכן היה הדבר תמיד ממש רבינו ועד עזרא.

(12) הלכות תפילה ה:א

שמונה דברים צריך המתפלל להזהר בהן ולעשותן ואם היה דחוק או נאנס או שעבר ולא עשה אותן אין מעכבין ואלו הן עמידה ונוכח המקדש ותקון הגוף ותקון המלבושים ותקון המקום והשוויית הקול והכריעה והשתחויה